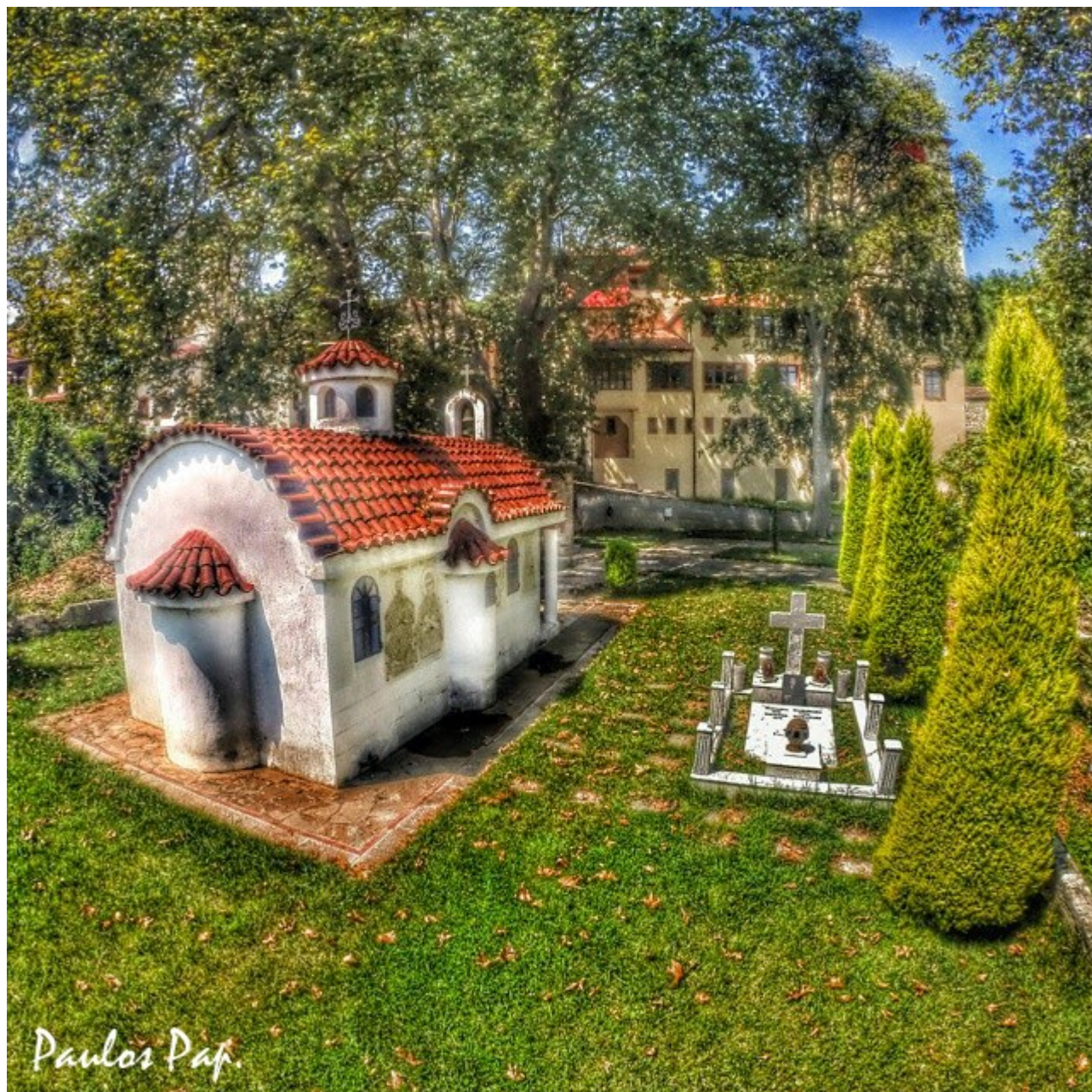

Ο θάνατος είναι μια γέννηση
στην αιωνιότητα

Μητροπολίτης Anthony Bloom

Η αγάπη θα επιβιώσει απ' όλα τα άλλα πράγματα.

Η πίστη θα παρέλθει και η ελπίδα θα παρέλθει όταν η πίστη αντικατασταθεί από το όραμα και η ελπίδα από τη βεβαιότητα, αλλά η αγάπη ποτέ δεν θα παρέλθει.

Όπως στεκόμαστε και προσευχόμαστε για τον κεκοιμημένο, όλα όσα λέμε είναι: «Κύριε, αυτό το πρόσωπο δεν έζησε επί ματαίω. Αυτό που άφησε στη γη είναι ένα παράδειγμα και μια αγάπη. Το παράδειγμα θα το ακολουθήσουμε. Η αγάπη ποτέ δεν θα πεθάνει».

Παραθέτω τα λόγια του Λέων Μπλόυ:

«Το να πούμε σε ένα πρόσωπο “σε αγαπώ” ισοδυναμεί με το να του λέμε “ποτέ δεν θα πεθάνεις”».

Διακηρύσσοντας μπροστά στον θεό την αθάνατη αγάπη μας για τον πεθαμένο είναι σαν να επιβεβαιώνουμε αυτό το πρόσωπο, όχι μόνο στο χρόνο αλλά και στην αιωνιότητα. Όταν μάλιστα στεκόμαστε με αναμμένα κεριά στην Ακολουθία, διακηρύσσουμε πραγματικά την πίστη μας στην ανάσταση, αλλά και δηλώνουμε μπροστά στο πρόσωπο του θεού ότι αυτό το πρόσωπο έφερε ένα φως στον κόσμο.

«Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς».

Αυτό το πρόσωπο δεν έχει ρίξει απλώς ένα δημιουργικό φως, ούτε μας έχει εντυπωσιάσει μόνο με την ιδιοφυΐα του, την ομορφιά ή τα ταλέντα του, αλλά άφησε να λάμψει το φως του θεού, ή άκτιστη θεία δόξα.

Αυτό είναι κάτι που ποτέ δεν θα πεθάνει πάνω στη γη.

Όσο συντετριμμένοι κι αν είμαστε, εξακολουθούμε να διακηρύσσουμε αυτά τα λόγια της πίστης «Ευλογητός ο θεός ημών».

Μερικές φορές το τροπάριο της Αναστάσεως, «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, και τοις εν τοις μνήμασιν ζών χαρισάμενος», ακούγεται ακόμη πιο τραγικά, τη στιγμή που μπροστά στα μάτια μας βρίσκεται το νεκρό σώμα ενός προσώπου που αγαπούμε.

Υπάρχει όμως και η φωνή της Εκκλησίας που μας απευθύνει λόγους παρακλήσεως και παρηγοριάς: «Μακαρία η οδός, η πορεύει σήμερον, ότι ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως».

Όλος ο πόνος του θνήσκοντος προσώπου εκφράζεται σε ένα από τα τροπάρια της Ακολουθίας εις Ψυχορραγούντα, που διαβάζεται για να βοηθηθεί η ψυχή που δυσκολεύεται να αφήσει αυτήν τη ζωή.

«Ίδού νυν χωρίζεται, μετ' οδύνης η ψυχή, εκ του δεινού μου

σώματος» λέγει η ψυχή.

Όμως εδώ βρίσκεται και η βεβαιότητά μας ότι ο θάνατος, που είναι χαμός και απώλεια, είναι και μια γέννηση στην αιωνιότητα: ότι είναι ένα ξεκίνημα και όχι ένα τέλος, ότι είναι μια μεγάλη και ιερή συνάντηση του θεού με την « ψυχή ζώσα», η οποία μπορεί να εκπληρωθεί μόνο εν θεώ.

Πηγή κειμένου : imverias.blogspot.gr